

A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (nyolcadik tanács)

2010. november 16.*

A C-73/10. P. sz. ügyben,

az **Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG**
(székhelye: Hamburg [Németország], képviselik: A. Rinne Rechtsanwalt, S. Kon és
C. Humpe solicitors, valamint C. Vajda QC)

fellebbezőnek,

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2010. február 8-án
benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselek: M. Kellerbauer és A. Biolan, meghatalmazotti
minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban

* Az eljárás nyelve: angol.

A BÍRÓSÁG (nyolcadik tanács),

tagjai: K. Schiemann tanácselnök, C. Toader és A. Prechal (előadó) bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,
hivatalvezető: A. Calot Escobar,

a főtanácsnok meghallgatását követően,

meghozta a következő

Végzést

- ¹ Fellebbezésével az Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-2/09. sz., Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert kontra Bizottság ügyben 2009. november 30-án hozott végzésének (a továbbiakban: megtámadott végzés) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel az Elsőfokú Bíróság – mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant – elutasította a Bizottság által az EK 81. cikk alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/39.188 – „banán”-ügy) 2008. október 15-én hozott C (2008) 5955 végleges

határozata (a továbbiakban: megtámadott határozat) részleges megsemmisítése iránti keresetét, arra hivatkozva, hogy e keresetet késedelmesen nyújtották be.

A jogvita előzményei és az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás

- 2 A fellebbező német jog szerint alapított betéti társaság.

- 3 A fellebbező 2008. október 21-én értesült a vitatott határozatról, amellyel az Európai Közösségek Bizottsága megállapította, hogy több vállalkozás, köztük a fellebbező megsértette az EK 81. cikket, mivel összehangolt magatartást tanúsítottak a banán referenciaárának a közös piac egy részén történő egyeztetésére vonatkozóan, és bírságot szabott ki az említett vállalkozásokra.

- 4 A Fresh Del Monte Produce Inc.-t (a továbbiakban: Del Monte) a fellebbezővel együtt egyetemlegesen kötelezték az utóbbira kiszabott bírság megfizetésére amiatt, hogy azon időszakban, amely alatt a fellebbező részt vett a jogsértésben, a Del Monte döntő befolyást gyakorolt rá. 2008. december 31-én benyújtott keresetlevelével a Del Monte megsemmisítés iránti keresetet indított az Elsőfokú Bíróság előtt a vitatott határozat ellen. Ebben a jelenleg folyamatban lévő ügyben a Törvényszék elnöke a T-587/08. sz., Fresh Del Monte Produce kontra Bizottság ügyben 2010. február 17-én hozott végzésével megengedte a fellebbezőnek, hogy beavatkozzon a Del Monte támogatása végett.

- 5 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2009. január 2-án érkezett telefax útján a fellebbező másolatot küldött a vitatott határozat megsemmisítésére irányuló keresetlevélről, amelynek az eredeti példányát 2009. január 9-én nyújtotta be a Hivatalhoz.

- 6 Miután az Elsőfokú Bíróság hivatalvezetője 2009. február 4-i levelében arról tájékoztatta, hogy keresetét nem az EK 230. cikkben előírt határidőn belül nyújtotta be, a fellebbező 2009. február 20-i levelében észrevételeket terjesztett elő keresetlevele késedelmes benyújtását illetően, és kérte, hogy eltérhessen az említett határidőtől.

- 7 A fellebbező e tekintetben úgy érvelt, hogy az említett keresetlevél késedelmes benyújtása az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának a képviselői általi téves értelmezéséből eredt. Pontosabban az észrevételei mellékleteként benyújtotta egyik képviselője vallomását, amely szerint annak három munkatársa jóhiszeműen vélte úgy, hogy a keresetindítási határidő az említett szabályzat 101. cikke 1. §-a a) pontjának és 2. §-ának, valamint 102. cikke 2. §-ának együttes értelmezése alapján 2009. január 2-án járt le.

- 8 A fellebbező több olyan érvet is előadott, amelyek igazolnák, hogy a keresetlevele késedelmes benyújtása ellenére az Elsőfokú Bíróság elfogadhatónak nyilvánítsa a keresetet.

- 9 Így mindenekelőtt úgy érvelt, hogy keresetének elfogadhatatlansága esetén igazságtalanság és jelentős kár érné.

- 10 Továbbá arra hivatkozott, hogy a határidőt alig lépte túl, és hogy keresetlevele késedelmes benyújtásának megvan a magyarázata. Ezenkívül a fellebbező szerint a keresete elfogadhatósága egyáltalán nem eredményezné a jogbiztonság elvének jelentős sérelmét, és nem okozna kárt a Bizottságnak.

- 11 Végül a fellebbező azt állította, hogy az arányosság elve és az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezmény (a továbbiakban: EJEE) 6. cikke által biztosított bírósághoz fordulás joga mindenképpen megelőzi a jogbiztonság elvét, amit többek között elismer a büntető-eljárási jog Németországban és az Egyesült Királyságban.

A megtámadott végzés

- 12 A megtámadott végzéssel az Elsőfokú Bíróság a keresetet mint elfogadhatatlant elutasította, azon indokkal, hogy nem az előírt határidőn belül nyújtották be.
- 13 Az Elsőfokú Bíróság mindenekelőtt megerősítette ezen végzés 10–17. pontjában a kereset késedelmes benyújtását, miután megállapította, hogy az EK 230. cikk ötödik bekezdése, az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 101. cikke 1. §-ának a) és b) pontja és 2. §-a, valamint 102. cikkének 2. §-a alapján az említett kereset benyújtására vonatkozó határidő 2008. október 22-én kezdődött, és 2008. december 31-én éjfélkor járt le, figyelembe véve a távolság miatti határidő-kiegészítést.
- 14 Az Elsőfokú Bíróság ezenkívül a megtámadott végzés 20–23. pontjában elutasította a fellebbezőnek a keresetlevele késedelmes benyújtásának igazolására irányuló érvelését.
- 15 Először is az Elsőfokú Bíróság az említett 20. pontban emlékeztetett arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint csak egészen kivételes esetben, a Bíróság alapokmánya 45. cikkének második bekezdése szerinti előre nem látható körülmények vagy *vis*

maior fennállásakor lehet eltérni az eljárási határidőkre vonatkozó közösségi szabályok alkalmazásától, mivel ezeknek a szabályoknak a szigorú alkalmazása felel meg a jogbiztonság követelményének, illetve annak a feltételnek, hogy a bírósági eljárásban ne érvényesülhessen hátrányos megkülönböztetés, sem önkényes bánásmód.

- 16 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 21. pontjában megállapította egyrészt, hogy a fellebbező a jelen esetben nem bizonyította előre nem látható körülmények vagy *vis maior* fennállását, és nem is hivatkozott arra. Másrészt az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy amennyiben a fellebbező az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata rendelkezéseinek a képviselői általi helytelen értelmezésére hivatkozva olyan menthető tévedésre kívánt hivatkozni, amely igazolná a jelen esetben alkalmazandó határidőkre vonatkozó szabályok alkalmazásától való eltérést, e szabályok az ítélkezési gyakorlat szerint nem jelentenek különösebb értelmezési nehézséget, ezért nem lehet elfogadni a fellebbező részéről olyan menthető tévedés fennállását, amely igazolná az említett szabályok alkalmazásától való eltérést.
- 17 Másodszor az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 22. pontjában emlékeztetett arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy kifejezett rendelkezés hiányában a közösségi jogrend főszabály szerint nem egy vagy több nemzeti jogrendből merítve kívánja meghatározni a jellemzőit, és arra a következtetésre jutott, hogy el kell utasítani a fellebbezőnek a németországi és egyesült királysági büntetőeljárási jogra alapított érveit.
- 18 Harmadszor a megtámadott végzés 23. pontjában, amennyiben a fellebbező a hatékony bírói jogvédelemhez való jogra hivatkozott, az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy e jogot megfelelően védi az, hogy a fellebbezőnek lehetősége van a neki sérelmet okozó aktus ellen az EK 230. cikk által előírt határidőn belül keresetet indítani, és ezt semmiképpen nem érinti az eljárási határidőkre vonatkozó közösségi szabályok szigorú alkalmazása. Az Elsőfokú Bíróság ebből azt a következtetést vonta le, hogy sem a bírósághoz fordulás joga, sem az arányosság elve nem igazolja az említett

határidőtől a jelen esetben hivatkozott állítólagos rendkívüli körülményekre tekintettel való eltérést.

A felek kérelmei

- 19 Fellebbezésében a fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott végzést;
 - nyilvánítsa elfogadhatónak a vitatott határozat ellen általa benyújtott megsemmisítés iránti keresetet, és utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé, vagy
 - másodlagosan, utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé az említett kereset elfogadhatóságának vizsgálata érdekében.
- 20 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

- 21 A Bíróság eljárási szabályzatának 119. cikke szerint, ha a fellebbezés nyilvánvalóan elfogadhatatlan, illetve nyilvánvalóan megalapozatlan, azt a Bíróság – az előadó bíró jelentése alapján és a főtanácsnok meghallgatását követően – a szóbeli szakasz megnyitása nélkül indokolt végzéssel bármikor elutasíthatja.
- 22 A jelen esetben a Bíróság úgy véli, hogy az ügy iratai elég információt szolgáltatottak számára ahhoz, hogy ilyen indokolt végzéssel a fellebbezést, mint nyilvánvalóan megalapozatlant, elutasítsa.

A felek érvei

- 23 A fellebbező azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott végzés 20. pontjában azt állapította meg, hogy csak egészen kivételes esetben, előre nem látható körülmények vagy *vis maior* fennállásakor lehet eltérni az eljárási határidőkre vonatkozó uniós szabályok alkalmazásától.
- 24 A fellebbező szerint az ilyen megközelítés indokolatlanul megszorító, és egyáltalán nem vagy legalábbis nem megfelelő mértékben veszi figyelembe a büntetőeljárás során a bírósághoz fordulás jogát, a büntetőeljárás jogszerűségének elvét, az arányosság elvét, valamint az igazságtalan eredmény elkerülésének döntő szükségességét.

- 25 Ami először is a bírósághoz fordulás alapvető jogát illeti, a fellebbező ügy érvel, hogy a versenyszabályokkal ellentétes összejátszó magatartás miatt kiszabott jelentős bírságok az EJEE 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett büntetőjogi vádakra vonatkoznak. E tekintetben a Bíróság C-199/92. P. sz., Hüls kontra Bizottság ügyben 1999. július 8-án hozott ítéletének (EBHT 1999., I-4287. o.) 149. és 150. pontjára, valamint az Emberi Jogok Európai Bírósága 2006. november 23-i Jussila kontra Finnország ítéletének (Ítéletek és Határozatok Tára 2006-XIII) 43. §-ára hivatkozik.
- 26 Ezen alapvető jog – többek között a C-185/97. sz. Coote-ügyben 1998. szeptember 22-én hozott ítélet (EBHT 1998., I-5199. o.) 21. pontjára és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatra hivatkozással – általános uniós jogelvnek minősül, amely egyébként újra megerősítést nyert az Európai Unió Nizzában 2000. december 7-én kihirdetett alapjogi chartájának (HL C 364., 1. o.) 47. cikkében.
- 27 Másodszor a fellebbező azt állítja, hogy a jogbiztonság elve és a bizalomvédelem elve nem alkalmazható feltétlen módon, mivel a jogbiztonság elvének a jogszerűség elvével együtt kell léteznie, és azt azzal összhangban kell alkalmazni. Egyensúlyt kell biztosítani ezen elvek között, és bizonyos körülmények között a jogszerűség elvének kell elsőbbséget élveznie, amint azt az ítélkezési gyakorlat alátámasztja, és a fellebbező e tekintetben a 42/59. és 49/59. sz., Snpat kontra Főhatóság egyesített ügyekben 1961. március 22-én hozott ítéletre (EBHT 1961., 101. o., 159. o.); a 205/82.–215/82. sz., Deutsche Milchkontor és társai egyesített ügyekben 1983. szeptember 21-én hozott ítéletre (EBHT 1983., 2633. o.) és a C-273/04. sz., Lengyelország kontra Tanács ügyben 2007. október 23-án hozott ítéletre (EBHT 2007., I-8925. o.) hivatkozik.
- 28 Harmadszor az arányosság elve megköveteli, hogy az intézkedés megfelelő és az elérni kívánt cél megvalósításához szükséges legyen, és ne rójon ezen célkitűzéshez képest túlzott terhet a magánszemélyekre.

- 29 Ami mindenekelőtt a bírósághoz fordulás alapvető jogát illeti, az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe a bíróság büntetőjogi jellegét, holott e jognak a büntető eljárásokban való teljes és hatékony védelme lényeges.
- 30 Ezenkívül az Elsőfokú Bíróság nem magyarázta meg, hogy az arányosság elve miért nem számít az eljárási határidőkre vonatkozó szabályoktól való eltérés igazolása céljából. Ebben a kérdésben a megtámadott végzés továbbá, és alapvetően, jogi hibát tartalmaz az említett elv helytelen alkalmazása miatt.
- 31 Végül az Elsőfokú Bíróság tévesen nem vett tekintetbe több olyan tényezőt, amelyet figyelembe kellett volna vennie az arányosság elvének alkalmazása céljából. Többek között arról a körülményről van szó, hogy megsemmisítés iránti keresetében a fellebbező jelentős büntetőjogi szankciót vitat, hogy az Elsőfokú Bíróság előtti keresetindítási határidő túllépése csak egy nap volt, és hogy a fellebbezőre gyakorolt hatás és az általa a kereset határidő-túllépés miatti elfogadhatatlansága esetén elszenvedett kár aránytalan azokkal a következményekkel, amelyeket a keresetet elfogadhatónak nyilvánító határozat a Bizottságra gyakorolna.
- 32 A Bizottság az Emberi Jogok Európai Bíróságának az EJEE 6. cikkének (2) bekezdésére vonatkozó ítélkezési gyakorlatára hivatkozik, különösen a fent hivatkozott Jussila kontra Finnország ítéletre, amelyből az következik, hogy:
- annak értékelése végett, hogy valamely szankció büntetőjogi jellegű-e, következésképpen a vád „büntetőjogi” vád-e az EJEE 6. cikke értelmében, három szempontot kell alkalmazni, vagyis a szankció adott tagállambeli minőségét, a jogsértés jellegét és a szankció súlyosságát;

- azokat a szankciókat, amelyek a büntetőjog „kemény magját” jelentik a nemzeti jogbeli minősítésük miatt (első szempont), meg kell különböztetni a szankciók másik kategóriájától, amely szankciók csak a második és harmadik szempont alapján tekinthetők „büntetőjoginak”;

 - a versenyjogi bírságok a büntetőjogi szankciók ez utóbbi kategóriájába tartoznak, tehát nem képezik részét a büntetőjog „kemény magjának”, ezért az EJEE 6. cikkének büntetőjogi vetülete által kínált garanciákat nem feltétlenül kell alkalmazni teljes szigorral.
- 33 Az uniós jognak megfelelően az Unió versenyjogi szabályai alapján kiszabott szankcióknak egyáltalán nincs büntetőjogi jellegük.
- 34 A Bizottság továbbá azt állítja, hogy a határidőkre vonatkozó állítólagos rugalmasság – amelyről egyes nemzeti jogrendszerek tanúskodnak – nem ad alapot általános uniós jogelv elismerésére.
- 35 Egyebekben úgy véli, hogy a fellebbezőt ugyanúgy megillette a bírósághoz fordulás joga, mint bármely más, az uniós versenyjog alapján kiszabott bírsággal sújtott vállalkozást. Az e jog gyakorlását befolyásoló határidők be nem tartása külön kérdés, és a fellebbező hibájának tudható be, akár jóhiszeműen követte azt el, akár nem.
- 36 Ami az arányosság elvét illeti, a Bizottság azt állítja, hogy a jelen esetben a határidőkre vonatkozó szabályok alkalmazásával nem sértették meg jogellenesen a bírósághoz fordulás jogát.

- 37 E szabályokat régóta alkalmazzák, és az ítélkezési gyakorlat kimondja, hogy nem jelentenek különösebb nehézséget. A jelen esetben a Bizottság szerint nem lehet arra hivatkozni, hogy a határidők számításában „jóhiszeműen” elkövetett hiba menthető tévedésnek minősül.
- 38 Az Elsőfokú Bíróság teljes mértékben tiszteletben tartotta az arányosság elvét a Bíróság alapokmánya 45. cikkének második bekezdését alkalmazva, amely – mivel előírja az említett határidőktől rendkívüli körülmények esetén való eltérést – lehetővé teszi az elv tiszteletben tartásának biztosítását.
- 39 Ezenkívül az eljárási határidők vizsgálata nem függhet olyan tényezőktől, mint a kiszabott bírság összegének nagysága vagy a jogsértő pénzügyi forrásai. A fellebbező azon joga, hogy kártérítést kérjen a képviselőitől, egyébként is nagymértékben csökkenti e tényezők relevanciáját.
- 40 Végül a Bizottság megállapítja, hogy mivel a Del Monte az általa az Elsőfokú Bíróság előtt indított eljárás során olyan jogalapokat terjesztett elő, amelyekkel különösen a fellebbezőnek az érintett jogsértésben való részvételét kérdőjelezi meg, és mivel megengedték a fellebbezőnek, hogy abba az eljárásba beavatkozzon, az Elsőfokú Bíróságnak meg kell vizsgálnia a vitatott határozat őt érintő részeinek többségét. Márpedig ha meg kell semmisíteni a vitatott határozat e részeit, a Bizottság úgy véli, hogy ebből következőketeket vonhat le a fellebbezővel kapcsolatban, bár arra jogilag nem köteles.

A Bíróság álláspontja

- 41 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint csak egészen kivételes esetben, a Bíróság alapkormány 45. cikkének második bekezdése szerinti előre nem látható körülmények vagy *vis maior* fennállásakor lehet eltérni az eljárási határidőkre vonatkozó uniós szabályoktól, mivel ezeknek a szabályoknak a szigorú alkalmazása felel meg a jogbiztonság követelményének, illetve annak a feltételnek, hogy a bírósági eljárásban ne érvényesülhessen hátrányos megkülönböztetés, sem önkényes bánásmód (lásd különösen a C-325/03. P. sz., Zuazaga Meabe kontra OHMI ügyben 2005. január 18-án hozott végzés [EBHT 2005., I-403. o.] 16. pontját, valamint a C-84/08. P. sz., Pitsiorlas kontra Tanács és EKB ügyben 2008. július 3-án hozott végzés 14. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 42 Az ítélkezési gyakorlatból kitűnik az is, hogy a keresetindítási határidőkre vonatkozó uniós szabályok keretében a menthető tévedés fogalma, amely lehetőséget nyújt a határidőktől való eltérésre, csak kivételes körülményekre vonatkozhat, így különösen azokra, amikor az érintett intézmény olyan jellegű magatartást tanúsított, amely önmagában vagy meghatározó mértékben okozta a jóhiszemű és egy átlagosan tájékozott személytől megkövetelt gondosságot tanúsító jogalany menthető tévedését (lásd különösen a C-112/09. P. sz., SGAE kontra Bizottság ügyben 2010. január 14-én hozott végzés [EBHT 2010., I-351. o.] 20. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 43 Az Elsőfokú Bíróság előtt a fellebbező nem hivatkozott arra, hogy a határidő túllépését előre nem látható körülménynek vagy *vis maior*nak minősülő körülmény igazolhatja.
- 44 Fellebbezésében a fellebbező azt sem kifogásolja kifejezetten, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 21. pontjában megtagadta esetében a menthető tévedés fennállásának elismerését.

- 45 Ezzel kapcsolatban mindenképpen megállapítható, hogy az EK 81. cikk alapján bíróságot megállapító bizottsági határozatra vonatkozó ügyben, amelyben a jelen esetben szóban forgóhoz hasonló, keresetindítási határidőkkel kapcsolatos számítási hibát követtek el, a Bíróság megtagadta a menthető tévedés fennállásának elfogadását, mivel többek között azt állapította meg, hogy az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 101. cikke 1. §-a a) és b) pontjának megfogalmazása egyértelmű, és nem okoz különösebb nehézséget az értelmezése (a fent hivatkozott SGAE kontra Bizottság ügyben hozott végzés 24. pontja).
- 46 A fellebbező viszont azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor azt állapította meg, hogy előre nem látható körülményektől, illetve *vis maior*tól eltérő körülmények között nem lehet eltérni az eljárási határidőkre vonatkozó uniós szabályok alkalmazásától.
- 47 A fellebbező ügy gondolja, hogy az e szabályoktól való eltérést meg kell engedni a bírósághoz fordulás alapvető joga, a jogszerűség elve és az arányosság elve alapján is, valamint az igazságtalan eredmény elkerülésének döntő szükségessége miatt. Az ilyen eltérés szerinte főleg azért szükséges, mert a szóban forgó kereset jelentős bírságot kiszabó bizottsági határozatra vonatkozik, amelyet büntetőjoginak kell minősíteni, így a fellebbezővel szemben az EJEE 6. cikkének (2) bekezdése értelmében vett büntetőjogi vádat emeltek.
- 48 E tekintetben a Bíróság ítélezési gyakorlatából kitűnik, hogy az EJEE 6. cikke által megállapított, és az uniós jogrendben elismert azon elv, hogy mindenkinek biztosítani kell a tisztességes eljárást, nem képezi akadályát annak, hogy a kereset benyújtására vonatkozóan határidőt írjanak elő (a 257/85. sz., Dufay kontra Parlament ügyben 1987. április 1-jén hozott ítélet [EBHT 1987., 1561. o.] 10. pontja).

- 49 A Bíróság azt is megállapította, hogy a hatékony bírói jogvédelemhez való jogot semmiképpen nem érinti az eljárási határidőkre vonatkozó uniós szabályok szigorú alkalmazása, amely az állandó ítélkezési gyakorlat szerint megfelel a jogbiztonság követelményének, illetve annak a feltételnek, hogy a bírósági eljárásban ne érvényesülhessen hátrányos megkülönböztetés, sem önkényes bánásmód (a C-406/01. sz., Németország kontra Tanács ügyben 2002. május 17-én hozott végzés [EBHT 2002., I-4561. o.] 20. pontja és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 50 Az ítélkezési gyakorlatból következik továbbá, hogy az említett szabályoktól való eltérést nem igazolhatja azon körülmény, hogy alapvető jogokról van szó. A keresetindítási határidőkre vonatkozó szabályok ugyanis feltétlen alkalmazást igénylő szabályok, és azokat a bíróságnak a jogbiztonságnak és a jogalanyok törvény előtti egyenlőségének biztosításával kell alkalmaznia (a C-229/05. P. sz., PKK és KNK kontra Tanács ügyben 2007. január 18-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-439. o.] 101. pontja).
- 51 A fellebbező azt állítja, hogy a versenyjogi szabályok megsértése miatt jelentős bírságot kiszabó határozat elleni keresetre vonatkozó eljárási határidő túllépésének minden egyes esetében a hatékony bírói jogvédelemhez való jog, a jogszerűség elve és az arányosság elve megköveteli, hogy az uniós bíróság mérlegelje egyfelől e határidő túllépésének jelentőségét és azon mértéket, amennyire az említett határidő alapjául szolgáló célt érinti a túllépés, másfelől pedig a keresetnek a késedelmes benyújtása miatti elutasítása által a felperesre gyakorolt következményeket.
- 52 Márpedig az ilyen esetenkénti eltérés, ha azt az uniós bíróság a jelen végzés 50. pontjában felidézett azon tény ellenére alkalmazhatná, hogy a keresetindítási határidőkre vonatkozó szabályok feltétlen alkalmazást igénylő szabályok, nehezen lenne összeegyeztethető a keresetindítási határidőkre vonatkozó uniós szabályok céljával, vagyis a jogbiztonság követelményének, illetve annak a feltételnek való megfeleléssel, hogy a

bírósági eljárásban ne érvényesülhessen hátrányos megkülönböztetés, sem önkényes bánásmód.

- 53 Mindenestre anélkül, hogy szükséges lenne megvizsgálni, hogy az olyan bírság, mint amelyet a vitatott határozat a fellebbezőre kiszabott, büntetőjogi jellegű-e az EJEE 6. cikkének (2) bekezdése értelmében, meg kell állapítani, hogy a bírósághoz való jog, beleértve a bírósághoz fordulás jogát is, sajátos szempontot jelent, nem feltétlen jog, és hallgatólagosan elfogadott korlátozások tárgya lehet, többek között a kereset elfogadhatósági feltételeit illetően, hiszen jellegénél fogva az állam szabályozását igényli, amely ebben a tekintetben bizonyos mérlegelési mozgástérrel rendelkezik. E korlátozások nem szűkíthetik a jogalanyok számára nyitva álló hozzáférést oly módon vagy olyan mértékben, hogy az a bírósághoz való joguk lényegét érintse. Végül e korlátozásoknak jogszerű cél elérésére kell irányulniuk, és ésszerű arányosságnak kell fennállnia az alkalmazott eszközök és az elérni kívánt cél között (EJEB, 1998. október 28-i Pérez de Rada Cavanilles kontra Spanyolország ítélet, Ítéletek és Határozatok Tára 1998-VIII, 44. §).
- 54 Azt is meg kell jegyezni, hogy a jogalanyoknak számítaniuk kell arra, hogy a kereset benyújtásakor betartandó, a határidőkre vonatkozó szabályokat alkalmazni fogják, mivel azok a gondos igazságszolgáltatás, és különösen a jogbiztonság tiszteletben tartásának biztosítására irányulnak. Mindazonáltal e szabályok vagy azok alkalmazása nem akadályozhatja meg a jogalanyokat abban, hogy éljenek a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségekkel (a fent hivatkozott EJEB, Pérez de Rada Cavanilles kontra Spanyolország ítélet 45. §-a).
- 55 Márpedig nem állítható, hogy az eljárási határidőkre vonatkozó uniós szabályok és azoknak a jelen esetben való alkalmazása megakadályozta a fellebbezőt abban, hogy éljen a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségekkel a vitatott határozattal szemben.

- 56 Ugyanis, bár a szóban forgó két hónapos határidő kétségtől kizárólag korlátozza a bírósághoz fordulás jogát, e korlátozás nyilvánvalóan nem jelenti magának e jog lényegének a sérelmét, annál is kevésbé, mivel – amint az a jelen végzés 45. pontjában szerepel – az e határidő számítására vonatkozó szabályok – köztük a jelen ügyben szóban forgó szabályok – egyértelműek, és nem jelentenek különösebb értelmezési nehézséget.
- 57 Ezzel összefüggésben az a körülmény is releváns, hogy a jelen esetben a keresetindítási határidő túllépése kizárólag a fellebbező jogi képviselője által elkövetett hibának tudható be, amely – amint az a jelen végzés 45. pontjában szerepel – nem tekinthető olyan menthető tévedésnek, amely lehetővé tenné a keresetindítási határidőre vonatkozó szabályoktól való eltérést.
- 58 Ugyanez igaz a jelen végzés 41. pontjában említett azon ténnyel kapcsolatban is, hogy eltérésekre ilyen határidő túllépésének esetén előre nem látható körülmények és *vis maior* fennállásakor is lehetőség van.
- 59 Ebből következik, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott végzés 23. pontjában helyesen állapította meg, hogy a hatékony bírói jogvédelemhez való jogot megfelelően védi az, hogy a fellebbezőnek lehetősége van a neki sérelmet okozó aktus ellen az EK 230. cikk által előírt határidőn belül keresetet indítani, és hogy ezt a jogot semmiképpen nem érinti az eljárási határidőkre vonatkozó közösségi szabályok szigorú alkalmazása. Az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta tehát tévesen a jogot akkor sem, amikor ugyanebben a pontban ebből arra következtetett, hogy sem a bírósághoz fordulás joga, sem az arányosság elve nem igazolta a keresetindítási határidőtől a hivatkozott körülményekre tekintettel való eltérést.
- 60 Az előzőekre tekintettel a fellebbezést mint megalapozatlant el kell utasítani.

A költségekről

- ⁶¹ Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A fellebbezőt, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nyolcadik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.**

- 2) A Bíróság az Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG-t kötelezi a költségek viselésére.**

Aláírások